

Kardeşlik ibadetimizin vakti geçmesin

H. Turnali: “22. Mektub’da geçen ‘Vahdet-i îtikad dahi vahdet-i içtimaiyeyi gerektirir’ ne demektir? Ne anlamamız gerekiyor? Mü’minler arasında niye bu birlik oluşmuyor? İtikatta problem mi var? Hatta aynı kitabı okuyan aynı virdleri yapanlar arasında da bu birlik tamamıyla görülüyor?”

Bediüzzaman Said Nursî Hazretlerinin bu sözü iki milyar Müslüman’ın kanayan yarasına merhem gibi bir sözdür: İnanç birliği sosyal birlikteliği gerektirir demektir. Müslümanların her konuda birlik ve beraberlik içinde olmaları, ortak düşmana ortak tepki vermeleri, ortak problemlerini ortak katkılı çözümlerle aşmaları, ortak projeler üretmeleri, ortak işler yapmaları emredilen, arzu edilen, olması gereken ve olmadığında kesinlikle çaresizlik getiren, gözyaşı getiren, düşmana boyun eğiş getiren, can damarı gibi önemli bir husustur. Kur’ân “İnneme’l-Mü’minûne ihvetün”—Mü’minler kardeşirler—diyerek mü’minleri kardeşlik ibadetine çağırırken; Müslümanların kardeşlik ibadetinde sınıfta kalmaları günümüzdeki perişanlığın da en korkunç müsebbiplerinden değil mi? Öyle ki, Irak kendi derdiyle kendisi boğuşurken, Filistin kendi derdine kendisi ağlıyor, Endonezya bir başına çılgınlık atıyor, Afganistan kendi derdine kendisi yanıyor. Kimse kimsenin derdine yanamıyor. Diğer yandan zenginlikten, keyften, varlıktan, rahattan kendinden başkasını görmeyen Müslümanların sayısı da az değil. Bunun mahşer gününde her halde hesabı kolay olmayacak.

Bediüzzaman Said Nursî Hazretleri yüz sene önce bundan dolayı, bu zamanın en mühim farz ibadetini ittihad-ı İslâm olarak ilân ediyor, yani Müslümanların acıda ve huzurda, iyi günde ve kötü günde birlik ve beraberlik içinde olmaları ve birlik ve beraberlik kurumlarını kurmalarının önemine işaret ediyor. Tembellik mi, gaflet mi, dalâlet mi, vahşî kapitalizmin oyunu mu, ruhsuz materyalizmin karanlık gölgesi mi, nedir üstümüzdeki ölü toprağı bilemiyorum. Fakat iki kişinin bir araya gelip şirketleştiği, herkesin sağda solda birlikler kurduğu, dünya insanının asgarî müştereklerde birleştiği günümüzde, maalesef iki milyar Mü’min kardeşlerden oluşan Müslüman âlem birlikte hareket etmeyi henüz başarabilmiş değil. Arada

mutlaka dehşetli fitneciler var ki, Müslüman âlem hakta ve hayırda birleşmiyor.

Diğer yandan herkes imtihanıdır. Herkes kendi ahiretini dokuyor. Herkes kendi Cennetini imar ediyor veya ateşini yakıyor. Herkes Allah'ın rıza makamlarından birinde, kendisine bir rıza derecesi biçiyor. Kur'ân'ı dinleyip kardeşlik yapan da, düşmanla dost olup kardeşini dışlayan da kendi amel defterini yazıyor. Herkes kendi amel yazılarıyla doldurduğu defterini mahşerde alacak. Elbette ya gülecek, ya ağlayacak.

Müslümanlar arasında itikatta problem yok elbet. Fakat neden böyle bölük pörçükler? Arada şeytan var, düşman var, fitneci odaklar var, nefsimiz var. Tüm bu negatif bentleri aşım pozitif bina dikmek ve kardeşlik ibadetini yapmak, kolay olmuyor demek. İmtihan şiddetli. Ve kardeşlik ibadetini başarmak zor. Oysa unutulmamalı; bu, Kur'ân'ın emridir. Kur'ân'ın emri bizim için ibadettir. Demek ibadet sadece namaz ve oruçtan ibaret değildir.

Şüphesiz kardeşlik ibadetinin tesisi için hayırlı adımlar atılmıyor değil. Ümitsiz olmayalım. Biz en azından duâ edelim. İnşallah Müslümanların daha güçlü ve daha birlik ve beraberlik içinde günlere doğru gideceklerini Rahmet-i İlâhiye'den umalım ve duamızı kesmeyelim. Çünkü kavgacı ve gürültücü dünyamız böyle bir ortak sese, bir barış ve kardeşlik nefesine, bir adalet eline ve nice muhabbet fedaisine muhtaç.

Allah Müslümanların yardımcısı olsun. Âmin.